

POSTSKRIPTUM

◆ Nedávno přišla Zdeňka – kolegyně paní Jany – do práce smutná.

Její devadesátiletá maminka po zlomenině krčku stehenní kosti leží v nemocnici. Její stav se zkomplikoval zápallem plic.

Antibiotika nezabírají. Je tam

neklidná, pořád ji volá. Lékaři říkají,

že už se s tím nedá nic dělat, že maminka pomalu odchází. Odhadují prognózu v řádu dnů. Zdeňka by si ji ráda vzala k sobě, aby mohla prožít závěr svého života v klidu, v domácím prostředí, ale bojí se, že to sama nezvládne. Co když bude mít maminka bolesti? Jak o ni můžeme pečovat abychom jí ještě neublížili?

Vůbec netuší, na koho se obrátit. Paní Jana zaloví v peněžence a vytáhne hospicovou vizitku. "Zkus zavolat sem!", radí Zdeňce a ochotně sdílí své zkušenosti z doprovázení manžela. Je ráda, že může kamarádce prakticky poradit. Ožívá v ní vzpomínka, jak i pro ni byla ta informace důležitá.

♥ Řada pozůstalých zůstává našimi přáteli a vytvářejí tak pomyslnou hospicovou komunitu. Mnozí také sdílejí svou zkušenost se svými známými a pomáhají, aby se povědomí o službách domácího hospice ve společnosti šířilo ♥.